

да възприемемъ вътрѣ въ себе си тази Божествена идея — да бждемъ малки прѣдъ Бога, да имаме умъ и сърце отзывчиви. Любовта има степени въ своята сила; стоишъ при нѣкоя печка на разстояние два метра отъ нея — усѣщашъ много приятна топлина, но, ако поставишъ ржката си отгорѣ на нея, ще те изгори. Старитѣ хора сж нажежени печки — по нѣкой пжтъ изгарятъ. Тѣ сж обикновено користолюбиви. Не мислете, че говоря за васъ — азъ говоря за ония стари хора, за които говори и Писанието. Старъ човѣкъ е онзи, който има мисълта, че е голѣмъ, великъ, и отъ такъвъ човѣкъ именно трѣбва да се пазимъ. Това е проповѣдвалъ Христосъ' когато е казалъ: „Да станете, като малки дѣца“. Като изслѣдвате природата, ще видите, че най-скжпоцѣнитѣ работи не сж голѣми. Напръ брилянтътъ — едно врѣме, веществото, което го е образувало, е било въздухообразно, газъ, който е заемалъ голѣмо пространство и е трѣбвало да се сгжсти; Господъ го е сгжстилъ, прѣвърналъ го е въ твърдо тѣло, но като сжщеврѣмено е намалилъ обема му; станалъ е малкъ по обемъ, но скжпъ по цѣна. Знаете ли колко енергия, колко материя е пресирана въ единъ атомъ? По сжщия начинъ, по сжщия законъ и ние трѣбва да се смалимъ, и да станемъ малки, като дѣца защото великъ е само Богъ, и, за да бждемъ като Него, трѣбва да научимъ изкуството на прѣходнитѣ нѣща въ битието, стадиитѣ на прѣходния животъ, защо малкитѣ нѣща минаватъ отъ малки къмъ голѣми. Едно узрѣло зрънце, колкото малко и да е, щомъ падне на почва и има условия за своето развитие, израсте, въ голѣмо дърво, но единъ листъ,